

Kámen z hory Olivetské (Šťastný a veselý)

Hlásej kapky deště hrát, jižní vítr začal vát, léto dávno už tu není, jen podzimní mrholení, předpověď zas byla vyhlášená. Kráčí hltavě, vrací se zpátky ve svůj svět. Věřil a bylo mu přáno, je po dešti a z mlhy se klube vymalované podzimní dopoledne. Podzim je úchvatný malíř impresionista, povadlá tmavě smaragdová tráva je místy šedě ojíněná, vlákna pavučin se třptytí slunečními brilianty. Listopadové slunce nabírá iluzi léta, opírá se mu do zad a zlatí Horu, na jejímž úpatí stojí. Stojí a nedýchá. Rozvěšené kapky krve na šípkových větvích, skrze něž se dívá, kapky krve křížování. Míří k božím mukám a je ukřížován tichem a krásou, požehnanou chvílí plnou milosti... Jde sám, ranní dešť odradil oráče, houbaře i poutníky. Pískovcové zajetí Skylla a Charybdy, soutěska dává jeho pocitům hranice a směr, aby se nerozlétly do kraje za sokoly hnízdícími na skalách. Průsečná skála jej studeně tiskne, vymaňuje se z jejího chladného objektu a pouští se k rozcestí, jež pradávný Cestář vysypal bělavým píska. Stoupá vzhůru, uhýbá do lesa, tichý jako stín, vyhýbá se svodům pružných těl štíhlých břízek – tanečnic a dostává se na skalní traverzovku. Mohutné bloky pískovcových stěn zalistých sluncem připomínají Zadní zemi. Nebe se vybírá do italské modré, vyhlídky lákají k focení. Jarkovo Křesítko je zlatým trůnem pro krále, prs sopečného kuželes láká k pohlazení, oči se vpijí do nekonečnosti panoramat, čas přestal existovat a limitovat bytí ...

Smutno je mu a na ten smutek hledá lék. Stával tu drahná léta srub a čas ho vzal. A čas se ohráží a křičí – „To ne já, to lidské ruce!“ Ach, lidské ruce, tolik toho svědete – hladit a tvořit, bít a bořit... Spávali tady, už dávno bez koní, ty stíny opěšalejch námořníků, postavy svobodný, co při hledání zašeleg okamžiků, chtějí se toulat po hvězdách... Býval krásný, zalezlý v puklině skalní služe jako samotářský noční lovec ... Poslední možnost vidět jej propásl týden před jeho zničením, oheň příliš hřál a držel ve své náruči. Hraj a zpívej, hoduj a pij, necháme to na příště ... A příště není.

Stoupá vzhůru, brodí se bučinou závějemí mědi, modřinové jehličí na náznaku prvního sněhového poprašku je zrzavé jak vlasy Tizianových krásek. Barvama courá, barvami prochází, prodírá se plátny starých mistrů krajinářů. Kamenů pod nohami přibývá, vychladlá láva drcená časem na štěrk pro přístupovou cestu k akropoli Hory, na níž vystavěl Všemohoucí chrám podpírány stříbrnými sloupy buků se střechou z nebes. Vrcholek Hory, s pyramidkou kamení, místo pro obětinu. Děkuje a přeje si ... děkuje za mnohé a o mnohé prosí. Nedej zahynouti nám ni budoucím ...

Ticho jej ukolébalo, ze snění probouzí chlad. Hází si bágl na záda maje se k odchodu. Přidává k pyramidce další znělcovou cihličku a tu jej cosi napadá. Usmívá se. Prosí Horu o dárek a Hora je velkorysá. I Ona se usmívá žertujíc – „dáma v mych letech uvítá každou příležitost k zeštíhlení“. Kletr mu ztežkl, nohy jdou zlehka, noří se do barevné záplavy, o balvan únavy lehčí, o kámen z hory Olivetské bohatší... Pozdní odpoledne hoří soumrakem žíhaným čerchovanými čarami padajících kapek. Promoka-

ROVERSKÁ SOSNA

je na kůži děkuje za nedělní intermezzo mezi dvěma závoji deště. Promoklý stojí na zastávce čekaje na železného oře. Nasedá, vlak nabírá rychlosť a v dálce svítí světla města Hjusn ...

Těší se dětsky na Vánoce. Chrání si je jako převzácnu relikvii, jako klukovský kufřík plný pokladů tajemna a očekávání. Adventní ztišení se, hledání prapodstaty, kořenů uprostřed mýtin vývratů, hledání milých a drahých v adresáři srdce. Miluje ten čas vymýšlení dárků, čas jejich balení. K tomuhle papíru se bude hodit červená stužka s vetkanými zlatými nitěmi ...

Je čerstvě nasněženo a čerstvě zrána, nikde nikdo. Pekaři a pošťáci vstávají první. Lesem jede roverský postilión, pošťácká brašna jej tíží, jako by v ní nesl kamení. Pod Rajskými zahradami č.p.7 nikdo není, doručovatel marně zvoní a klepe na vrátka. Tož balíčku z mošny ven a počkáš tu na adresáta. Ještě razítko na borovici a tradá, Roverská pošta břeskň zatroubí a mizí pod strání kempu. Listonoš zbavený zátěže se zahřívá hřejivou vidinou pořádného námořnického grogu ...

Štědrovečerní odpoledne se kloní k večeru, krátká procházka s dětmi končí, šeří se. Večernice si dooblékla vánoční róbu a město se rozblíkává září svíčiček. Je čas jít ke stromečku. Cestou domů si představuje, jaké to bude, až přijdete a pod skálou objevíte balíček. Představuje si vaše udílené oči, zkřehlé prsty rozvazující stužku a vaše překvapení. A bohdá i vaši radost. Kámen z vrcholku posvátné Hory Horou darovaný. Ať chrání váš oheň, ať chrání váš kemp, ať je základním kamenem vašeho štěstí, ať je klenákem symbolu včelného kruhu, ve kterém se vždy znova a znova sejdete, nechť je magnetovým kamenem z Magnetové hory, která vás vždy přitáhne zpátky, nechť v sobě zachová a ve vás probouzí žár magmatu mladické radosti a toužení s kamennou pevností zralosti.

Je Štědrý večer, v okýnku orloje se loutky uklání a lidé přejou si ‚šťastný a veselý‘. Šťastný a veselý, kamarádi ...

Ent

